

AD FONTES

**Een nieuwe Mare
van de lofwaardige Broederschap
van het Rozenkruis
1614 - 2014**

Colofon

ISBN 978 90 6732 429 8

eerste druk 2014

uitgegaan in zeven talen

uitgeverij: Rozekruis Pers

©2014 Rozekruis Pers

Inhoud

	Woord vooraf	7
I	De vier pijlers van de eeuwige wijsheid	9
II	De vier staten van de mens	15
III	De vier pijlers van de <i>Fama Fraternitatis</i>	21
	◦ De eerste pijler: de johanneïsche lijn van het oorspronkelijke christendom	22
	◦ De tweede pijler: de Arabische lijn	26
	◦ De derde pijler: de lijn van Paracelsus	32
	◦ De vierde pijler: de lijn van Hermes	35
	◦ Het compendium	41
IV	Een bezoek aan Tübingen	47
	◦ Het rijk van de heilige geest	57
	◦ Broederkring of ‘samenzweerders’?	61
V	‘Eberhard, der im Bart’	67
VI	Eberhards ideaal: de drie geestelijke centra	75
	◦ Van Tübingen naar Italië	77
VII	De vijf talen van de Fama	85

Woord vooraf

Nu wij het memorabele jaar 1614 herdenken, het jaar dat het eerste manifest, de *Fama Fraternitatis* van de lofwaardige Broederschap van het Rozenkruis verscheen, menen wij er goed aan te doen enkele van de pijlers zichtbaar te maken, waarop deze broederschap haar roeping en zending baseert. Deze pijlers schragen een gebouw dat onzichtbaar van gestalte is, en desondanks lichtend van geest en liefde. Haar poorten bewaren het onvergankelijk goede, ware en schone, welgeborgen in het hart van God. En omdat 'het goede en gewisse altijd met zichzelf in harmonie is' (*Fama*), weerspiegelt het zich eeuwig in het hart van de ware God zoekende mens. De pijlers zijn de zuilen van de aloude kunst van bouw, de zuivere alchemie, die scheidt en weer verbindt, en in haar uitkomst genezing brengt. Hecht gefundeerd staan zij in Christus – en Christus in het trouwe hart van hen, die de Mare indertijd de wereld inzonden, onze vrienden en broeders van de Orde van het Rozenkruis. Aan hen onze eerbied, ons respect, onze groet. Aan de lezer nu een bede voor zijn welzijn. Aan iedere pelgrim, strevend op het Pad, een behouden thuiskomst in de wijde hallen van het *domus sancti spiritus*.

Lectorium Rosicrucianum
Haarlem, Nederland, 2014

De vier pijlers van de eeuwige wijsheid

De eeuwige wijsheid, zo leert onze broederschap, rust op vier pijlers. Vier zuilen schragen het tehuis van de eeuwige stroom van de Sophia, die sinds Adams val Ahasverus – dat is de mens op zijn eeuwige zoektocht – begeleidt.

Vier stromen van heilige levenswaarden begeleiden deze mens, als levend water leiden ze hem het prille en nog zuivere ontwikkelingsveld van de mensheid binnen. ‘En een rivier ontsproot uit Eden, om deze hof te bewateren; en werd vandaar verdeeld, en werd tot vier hoofden.’

In de eeuwige wijsheid drukken de vier rivieren een kracht uit, hebben zij een zekere betekenis. De legende gaat verder en vertelt over een ‘gouden land, waar het goud goed is’, en er wordt melding gemaakt van de edele steen sardonyx, die de steen der wijsheid is.

Vier pijlers schragen de eeuwige wijsheid. De eerste pijler is de ondoorgrondelijke diepte van de Ene onkenbare, waarvan het begin zich verliest in een Ongrond, in een niet-zijn. Daar, in dat ‘zuivere Licht van de leegte’

verliezen zich ook de sporen van onze oorsprong, en verglijden onze vonken, als gedachten Gods, in één ondeelbaar niet-zijn, dat tegelijk eeuwige – en enige – werkelijkheid is.

Brahman, noemden de ouden hem, of Dao. Het is de *Abba*, de vader-moeder van de eerste christenen, de Amon-Ra van het antieke Egypte – en uit die goddelijke Ongrond spruiten wij voort, als goddelijke gedachten, de kosmische, hemelse mens, vol Licht, Liefde en Leven – *ex deo nascimur*.

De tweede pijler is de niet te omschrijven vreugde, als van een genadevolle verheffing van ons zijn, dat het mogelijk is deze verheven, onbegrijpbare ongrond niettemin te peilen en te kennen – omdat deze zich schenkt: in Licht, in de geest van de Lichtvonk.

Geen vermogen van het hoofd, o nee, en ook niet van het hart alleen, maar in de intuïtieve eenheid die zij vormen, brengen zij het Licht van binnen voort. En wat is het, wat in dit Licht naar voren dringt? Dat wat kenbaar is. Dat wat nooit gescheiden is van ‘de diepten der wijsheid’; zoals de psalmdichter zegt: de zoon. Adonai, het voortgebrachte Licht, in de eeuwige schepping. Christus, als het de mens betreft. Wat verschijnt, zijn de eigenschappen van het Licht, lichtende vonken, de gedachten Gods, die uitgaan, maar nooit gescheiden zijn van, de vader-moeder, en eeuwig zich vervolmaken.

Zoals de eerste pijler de onkenbare Logos voortbrengt, en de tweede pijler eeuwig geest in eeuwige materie – als Adonai en Christus, die de goddelijke schepping als Licht uit Licht openbaren – zo stelt de derde pijler van de eeuwige Sophia het diep doorgronden van hetzelfde principe in de mens. De twee-eenheid van de mens is het verhevenst scheppingswonder, dieper dan het weten der engelen en aartsengelen. Het geeft de menselijke levensgolf zijn bijzondere plaats in het universum. Het lichaam, dat uiterst zwakke en feilbare stoffelijke voertuig – het is het heiligste dat er is, ook al is het nog zo vergankelijk. Er is geen inwijding buiten het lichaam; het is dankzij het lichaam en met een volstrekt bewust lichaam dat wij deel krijgen aan hoger bewustzijn, aan de gemeenschap van de bevrijden, aan het onsterfelijke leven.

Maar begrijp de derde pijler van de eeuwige wijsheid zoals zij verstaan wil worden: niet dóór het lichaam. Geen weter scheidt het vergankelijke van het onvergankelijke – de wijze verbindt ze tot op het innigst. Want dit vergankelijke is geroepen onvergankelijkheid aan te doen, zoals Paulus ons dit leert, en dit sterfelijke het onsterfelijke. En zo verliezen wij al wat sterfelijk is – *in Jesu morimur*, ópgaand in de eigenschappen van het koninkrijk. Zo komt het koninkrijk nader, in haar eigenschappen: zelfverloochening en naastenliefde.

Deze twee zijn het, zelfverloochening en naastenliefde die het gehele bestaan überhaupt mogelijk maken, zij breken de beperking weg, en het is slechts met deze eigenschappen van het Licht dat wij eindelijk wegschuiven de sluier van het gelaat van de innerlijke mens. Wij zien de ander, als onszelf; zoals de Logos zichzelf waarneemt, door ons, in eeuwige ontwikkeling.

En zie wat het bewustzijn schouwt, en het innerlijk oor verneemt... Daar horen wij de tonen van een onvergankelijk heldere melodie, tintelend van lichtende energie. Daar staan de onsterfelijken, de verheven wachters, aan de grenzen van de tijd. Hun Licht – het gaat wenkend naar ons uit. Zij schenken ons als vierde pijler de *traditio*, de eeuwige overdracht, zij wenken ons, zij wekken ons, zij overstelpen de Lichtvonk van de geest met Liefde, onvergankelijk voedsel en brood, en maken haar sprakeloos gelukkig met de wijn des geestes. En in die vervoering, ver weg van de zinnen, wekt de weldadige warmte van een zon in het innerlijk een geest van liefde als antwoord. ‘Eens, toen ik de wezenlijke dingen overdacht en mijn gemoed zich verhief, sluimerden mijn lichamelijke zinnen volkomen in, zoals bij iemand die, na een overmatige voeding of ten gevolge van grote lichaamsvermoeidheid, door een diepe slaap wordt overvallen. Het kwam mij voor of

ik een geweldig wezen zag, van onbepaalde omvang, die mij bij mijn naam noemde en tot mij zei: ‘Wat wilt u horen en zien en wat verlangt u in uw gemoed te leren en te kennen?’ Ik sprak: ‘Wie bent u?’ En kreeg ten antwoord: ‘Ik ben Pymander, het gemoed, het uit-zichzelf-zijnde wezen. Ik weet wat u begeert en ik ben overal met u.’ Ik zei: ‘Ik begeer te worden onderricht over de wezenlijke dingen, hun aard te begrijpen en God te kennen. O, hoezeer verlang ik te begrijpen?’
(Hermes)

En door die geest van liefde, die meer en meer de onze wordt, herleven wij: *per spiritum sanctum reviviscimus*.